

MA CÀ RỒNG VÙNG SUSSEX

Holmes đọc kỹ một bức thư rồi cười và trao cho tôi.

- Anh Watson, anh nghĩ sao về những chuyện pha trộn cái hiện đại với cái trung cổ, cái thực tế với cái ma quái cổ sơ. Đây là một chuyện tiêu biểu?

Tôi đọc thư.

46 Old Jewry, ngày 19 tháng 11

Vụ ma cà rồng

"Thưa ông,

"Khách hàng của chúng tôi, ông Robert Ferguson, thuộc công ty Ferguson và Muirhead, buôn trà tại Mincing Lane, có gửi thư hỏi chúng tôi vài câu về ma cà rồng. Vì công ty chúng tôi không chuyên về chuyện này, chúng tôi chuyển theo đây lá thư của Robert gửi cho ông. Chúng tôi không quên sự thành công của ông trong các vụ đã qua.

Trân trọng kính chào ông,

Morrison, Morrison và Dodd.

- Chúng ta biết gì về ma cà rồng? Chúng ta mà cũng đi điều tra về ma cà rồng hay sao?

- Có việc để làm còn hơn là phải ngồi không?

- Quả thật người ta đưa chúng ta vào không khí của chuyện cổ tích. Anh Watson, xin vui lòng với lấy cuốn sách! Và chúng ta cùng xem mục "ma" nói gì!

Tôi quay ra sau, với lấy cuốn sách tham khảo đưa cho Holmes. Anh đặt nó trên đầu gối, rồi từ từ đọc danh sách các vụ điều tra trước đây.

- Chuyển đi của con tàu Gloria Scott. Vụ nhóp nhúa! Victor Lynch, người mạo hoá. Thần lằn có nọc độc. Người đẹp của gánh xiếc... Đủ cả. Nghe đây, Watson! Ma-cà-rông ở Hung-ga-ri, Ma-cà-rông ở Transylvanie!

Holmes lật nhanh các trang giấy, cầm cúi đọc, nhưng chỉ một lát sau thì vút cuốn sách, rồi thốt lên một câu thất vọng:

- Chẳng có gì. Đọc làm gì các chuyện xác chết đi dạo nếu không bị đóng cọc giữa tim và ghim chặt vào cái hòm? Chuyện diên rồ!

- Nhưng mà ma-cà-rông đâu bắt buộc phải là người chết. Người sống vẫn có thể là ma-cà-rông. Tôi có đọc một chuyện quái vật hút máu trẻ em để trường sinh bất tử.

- Anh có lý! Chuyện này có trong danh mục của tôi, nhưng chả lẽ mình lại nghe theo những chuyện nhảm nhí đó. Thế giới này đủ rộng để chúng ta hoạt động, đâu cần đến chuyện ma quái. Nhưng, lá thư của ông ta có lẽ có những tin tức chính xác hơn.

Holmes lấy lá thư thứ hai ở trên bàn, đọc nó rồi cười thích thú. Đọc xong, anh yên lặng hồi lâu, lá thư rung rung trên tay. Cuối cùng anh đột ngột rời khỏi giấc mơ.

- Cheeseman's Lamberley. Lamberley nằm ở đâu, anh Watson?

- Trong vùng Sussex, phía nam của Horsham.

- Đâu có xa nhỉ? Còn Cheeseman's?

- Tôi không biết. Ở đó có nhiều ngôi nhà xưa hàng mấy thế kỷ, mang tên những người có công xây cất chúng, như là: Odley's, hoặc Harvey's, hoặc Carriton's. Con người

bằng xương bằng thịt thì đã bị trôi vào quên lãng nhưng tên họ vẫn sống trong căn nhà của họ.

- Đúng thế. Tôi có cảm giác rằng chúng ta sẽ biết rõ hơn về Cheeseman's Lamberley. Đúng như tôi đã hy vọng, Robert Ferguson gửi bức thư này. Ông ta quen với anh đấy.

- Ông ta quen tôi?

- Đọc đi!

Holmes đưa thư cho tôi.

46 Old Jewry, ngày 19 tháng 11

Thưa ông Holmes,

Các luật sư của tôi khuyên tôi tiếp xúc với ông, nhưng đây là một câu chuyện rất khó trình bày. Nó liên quan tới một người bạn của tôi. Tôi nhân danh người này mà tiếp xúc với ông. Cách nay năm năm, ông bạn tôi cưới một bà vợ người xứ Pérou. Cô gái rất xinh đẹp, nhưng cách sống và tôn giáo khác nhau, không mấy chốc đã làm xuất hiện những khác biệt về tình cảm giữa người chồng với người vợ. Tình yêu của người chồng nguội lạnh, và anh ta không khỏi tự hỏi xem việc kết hôn vừa rồi có phải là một sai lầm không! Đau khổ hơn cả, chính là việc nàng rất yêu thương anh ta và theo các biểu hiện bên ngoài thì nàng rất quyến luyến anh ta. Giờ đây, ta hãy đi vào điểm chính. Thư này chỉ có mục đích cho ông biết tình hình một cách khái quát và hỏi xem ông có vui lòng giúp đỡ không. Vợ bạn tôi bắt đầu biểu hiện một nét quái dị, hoàn toàn trái ngược với cái dịu dàng và nét khả ái tự nhiên của nàng. Chồng nàng có một đứa con trai với người vợ trước. Thằng bé năm nay được 15 tuổi. Tuy bị tật do một tai nạn lúc nhỏ, nó vẫn rất đẹp và hiếu thảo. Đã hai lần vợ của bạn tôi bị bắt gặp đang đánh đập thằng bé. Có lần nàng

đánh nó bằng gậy, đánh mạnh đến nỗi hiện nay một cánh tay của nó bị yếu đi.

Nhưng chuyện đó không thấm vào đâu so với cái cách mà nàng đã cư xử với chính con trai nàng, chưa tròn một tuổi. Cách đây một tháng, người vú để cháu bé nằm một vài phút ở trong phòng. Bỗng bà ta nghe đứa bé la thất thanh, bèn vội chạy vào, bà thấy mẹ ruột của đứa bé cúi xuống gần ngay gần cổ nó, vết thương nhỏ lộ lộ, máu còn chảy. Kinh hoàng, người vú muốn báo cho người cha, nhưng người mẹ năn nỉ và biểu cho người vú 5 đồng bằng để bà này giữ bí mật. Nàng không hề giải thích gì về hành động đó, và nội vụ trôi qua.

Nhưng làm sao xoá được cảm giác kinh tởm trong tâm trí người vú. Từ đó, bà vú canh giữ đứa bé một cách nghiêm ngặt và luôn luôn túc trực bên đứa bé. Bà thấy rằng trong khi bà canh người mẹ thì người mẹ cũng canh bà và mỗi lần bà phải rời đứa bé thì người mẹ vội vã tới gần. Nếu ngày lẫn đêm, người vú canh giữ đứa bé thì ngày lẫn đêm, người mẹ rình rập bà vú. Đương nhiên ông thấy là khó tin nhưng tôi mong ông hiểu đây là chuyện có thật.

Cuối cùng, cái ngày khủng khiếp đã đến: thân kinh của người vú không còn chịu đựng được sự căng thẳng, bà bèn nói huych tẹt với người cha. Thưa ông Holmes, bạn tôi thừa biết rằng vợ nó yêu thương nó rất mực và là một bà mẹ rất tận tụy, ngoại trừ các sự bực bội dành cho đứa con ghẻ. Do đó nó không tin! Nó bảo bà vú từ nay trở đi đừng có nói bậy bạ nữa. Nhưng trong lúc hai người đang bàn chuyện với nhau thì lại vang lên tiếng la của đứa bé. Người vú và ông chủ vội hă chạy vào phòng. Bạn tôi thấy vợ nó đứng dậy và máu từ trên cổ của đứa bé chảy xuống

tám ga. Bạn tôi hốt hoảng, kéo mặt vợ ra ánh sáng. Có vết máu trên môi nàng. Rõ ràng chính nàng uống máu của đứa bé.

Câu chuyện hiện ngừng tại điểm này. Người mẹ hiện nằm ì trong phòng. Tuyệt đối không giải thích một lời nào.

Bạn tôi gần như điên. Nó, cũng như tôi, chúng tôi chẳng biết gì về ma-cà-rông. Chúng ta có thể cùng nhau tìm hiểu được không? Thưa ông Holmes, ông có tiếp tôi không? Ông có đồng ý dùng cái tài năng siêu việt của ông để cứu giúp một người đang bán loạn tinh thần? Nếu chấp nhận, ông đánh điện cho Ferguson và tôi sẽ đến vào 10 giờ ngày mai.

Trân trọng

Robert Ferguson

TB: Tôi còn nhớ ông bạn thân Watson chơi bóng bầu dục ở đội Blackheath. Tôi là thành viên của đội Richmond. Đó là điểm tự giới thiệu độc nhất mà tôi có thể đưa ra trong hiện tại.

- Đương nhiên là tôi nhớ y - Tôi nói và để thư xuống - Rô-be-mập, thành viên giỏi nhất của đội Richmond. Lúc nào nó cũng vui vẻ. Tôi mừng tượng được cảnh nó lo âu cho bạn nó.

Holmes liếc mắt nhìn tôi và lắc đầu.

- Tôi không bao giờ thấy được hết khả năng của anh, anh Watson. Anh có nhiều khả năng tiềm tàng lắm. Nè, anh nhờ người đi gọi bức điện tín này, vì anh là người tốt bụng: "Ông Rô-be, chúng tôi vui vẻ xét trường hợp của ông".

- Trường hợp của thành viên Rô-be.

- Đừng để nó làm tưởng rằng cơ sở này được điều hành bởi những thằng ngốc. Đây đúng là trường hợp của chính nó.

Thuở xưa, Rô-be là một lực sĩ cao lêu nghêu, dẻo dai, chạy nhanh như gió. Trên đời này không gì đau đớn cho bằng khi phải chứng kiến "cái ngày già" của một lực sĩ mà mình quen biết lúc thịnh thời. Lưng đã cong, tóc rụng gần hết, vai đã xệ.

- Chào anh Watson! - Nó nói với giọng vẫn còn nồng nàn ấm áp - Anh không còn giống hần con người của "Công viên Con Nai già". Tôi cũng có thay đổi chút ít. Nhưng chính mấy ngày qua mới làm tôi già đi thực sự. Điện tín của ông, thưa ông Holmes, dạy tôi biết rằng khối cần đóng kịch là đại diện của ai cả!

- Nói thẳng nói thật thì có lợi cho công việc hơn. - Holmes đáp.

- Đúng vậy! Nhưng ông hãy tưởng tượng cái khó của tôi khi phải nói về người đàn bà mà tôi rất mến yêu. Tôi có thể làm gì bây giờ? Tố cáo với cảnh sát? Nhưng tôi cũng cần phải bảo vệ hai thằng con trai nữa? Nàng điên rồi, phải không ông Holmes? Một tật xấu di truyền? Có bao giờ ông gặp một trường hợp tương tự không? Ông hãy giúp tôi, tôi tuyệt vọng rồi!

- Không có gì lạ lùng lắm đâu. Ông Rô-be! Giờ đây ông hãy ngồi xuống, hãy lấy lại bình tĩnh. Tôi cần những câu trả lời chính xác và gọn ghẽ. Phần tôi, tôi bảo đảm với ông rằng tôi sẽ tìm ra giải đáp. Trước hết ông hãy cho tôi biết, ông đã quyết định những gì? Vợ ông còn ở cạnh mấy đứa con chứ?

- Chúng tôi đã cãi nhau dữ dội. Đó là một người đàn bà rất yêu chồng. Nàng đau khổ biết bao khi tôi phát hiện

ra cái bí mật kinh tởm của nàng. Nàng không nói gì. Tôi trách móc, nàng không hề trả lời, chỉ nhìn tôi một cách tuyệt vọng rồi chạy vào phòng nằm luôn. Từ đó, nàng từ chối gặp tôi. Nàng có một tổ gái phục vụ từ trước khi lấy tôi. Cô ta tên là Đô-lo. Đúng ra là một cô bạn thân. Chính Đô-lo mang cơm cho nàng.

- Hiện thời đứa bé không có gì nguy ngập phải không?

- Bà vú thể với tôi là sẽ không bao giờ rời nó, dù ngày hay đêm. Tôi có thể tin tưởng vào bà ta. Tôi hơi lo cho thằng Jack đã bị xử tệ hai lần như tôi đã nói trong thư.

- Nàng có cần Jack đâu?

- Nhưng nàng đánh đập nó một cách tàn bạo. Việc này tệ hại hơn bởi vì Jack là một kẻ tàn tật.

Khuôn mặt của Rô-be dịu đi.

- Theo tôi thì ai cũng phải động lòng trước tình trạng đáng thương của nó. Vì nó té nên nó bị trật xương sống. Nó vô cùng hiếu thảo, thưa ông Holmes.

Holmes đem cái thư hôm trước ra đọc lại.

- Nhà ông gồm có những ai?

- Hai tôi tổ mới vào làm. Một thằng bé giữ ngựa ngủ lại đêm. Vợ tôi, thằng Jack, đứa bé sơ sinh, cô Đô-lo và bà vú. Tất cả chỉ có bấy nhiêu thôi.

- Tôi đoán rằng lúc cưới vợ, anh chưa biết về vợ anh nhiều lắm đâu?

- Tôi quen nàng có vài tuần!

- Đô-lo phục vụ bà ấy bao lâu rồi?

- Vài năm.

- Như vậy Đô-lo hiểu rõ vợ anh hơn anh?

- Ông có lý.

Holmes ghi vài chữ.

- Tôi sẽ hữu ích tại Lamberley hơn là ở tại đây. Trường hợp này đặc biệt, cần phải hỏi từng người. Nếu vợ ông vẫn còn nằm trong phòng thì ông phải tránh, không để sự hiện diện của chúng tôi làm bà ấy bức bối hoặc buồn phiền. Chúng tôi sẽ ngụ tại quán của làng.

Rô-be cảm thấy nhẹ nhõm.

- Chính đó là điều tôi mong mỏi. Lúc 2 giờ sẽ có chuyến tàu tại ga Vitoria, nếu ông có thể đi.

- Chúng tôi sẽ đi chuyến đó. Đương nhiên, Watson sẽ đi theo tôi. Nhưng trước khi lên đường, tôi cần biết chính xác vài chi tiết. Người đàn bà bất hạnh đó, đã bị bắt quả tang xử sự tệ hại với hai đứa bé?

- Đúng.

- Nhưng hai cái xử tệ này không giống nhau, phải không?

- Bà ấy đập Jack. Một lần đập bằng gậy, lần sau thì bằng tay, mà rất là tàn tệ.

- Bà ấy có giải thích không?

- Nàng chỉ nói là ghét nó. Nàng nói đi nói lại nhiều lần như thế.

- Mẹ ghê mà! Chúng tôi gọi là ghen với người quá cố. Bà ấy có bản chất ghen dữ dội?

- Đúng! Ghen quá lỗ!

- Còn thằng bé... Nó đã mười lăm tuổi, có thể nó có trí tuệ rất phát triển vì thân xác nó bị hạn chế. Nó có giải thích cho ông biết tại sao nó bị đánh như thế không?

- Không, nó bảo nó không làm gì nên tội!

- Thường ngày thì hai người ấy hoà thuận với nhau chứ?

- Không! Không bao giờ có sự êm thấm giữa mẹ ghê con chồng!

- Vậy tại sao ông nói nó rất mực hiếu thảo?

- Trên đời này tôi chưa thấy có thằng con trai nào quyến luyến bố nó như Jack. Cuộc đời tôi là cuộc đời của nó. Nó mê say theo dõi những gì tôi nói hay làm.

Holmes lại ghi chép và suy nghĩ một lát.

- Hai cha con ông rất thân nhau trước khi ông tục huyền. Cái tang làm cho hai người gần gũi nhau hơn, phải không?

- Đúng vậy!

- Thằng bé hiếu thảo như thế, có lẽ nó rất quý những kỷ niệm về mẹ nó.

- Phải.

- Chắc chắn đó là một thằng bé rất lý thú. Xin hỏi thêm một chi tiết khác về các lần thằng bé bị đánh. Việc đối xử với bé sơ sinh và với Jack xảy ra cùng một ngày?

- Lần đầu thì đồng thời, nàng như là nổi điên vậy; nàng như muốn đồ khó điên lên cả hai đứa. Lần thứ nhì thì chỉ một mình Jack lãnh đủ. Bà vú không nhận thấy đứa sơ sinh bị thương tích gì?

- Rất rắc rối.

- Tôi chưa hiểu ông muốn nói gì, thưa ông Holmes!

- Tôi có thói quen đặt giả thiết tạm và chờ thời gian hoặc yếu tố mới chứng minh cho giả thiết đó. Ông Rô-be, chúng ta đâu có tài như thần thánh. Tôi ngại rằng anh bạn Watson của ông đã khoác lác quá nhiều khi nói về các phương pháp khoa học của tôi. Ông cứ tin chắc là chúng tôi sẽ lên chuyến xe hai giờ tại ga Victoria.

Đêm đó trời đầy sương mù. Sau khi để hành lý tại quán trọ, chúng tôi đi xe ngựa, băng qua vùng đất sét Sussex, dọc theo một con đường ngoằn ngoèo để đến cái trang trại cổ lỗ và cô lập. Khắp nơi, cũ kỹ và đổ nát!

Rô-be đưa chúng tôi vào một phòng rộng thênh thang, có một lò sưởi đồ sộ kiểu năm 1670 đang cháy bùng bùng.

Tôi nhìn căn phòng, một sự pha trộn về thời đại và lục địa. Tường gần như bị che khuất bởi những chạm trổ trên gỗ từ đời ông trai chủ thứ nhất cách đây ba thế kỷ. Phần dưới có những bức tranh bằng sơn nước hiện đại, đúng thẩm mỹ. Trên cao, treo lủng lẳng một bộ sưu tập đẹp mắt về công cụ và vũ khí Nam Mỹ.

Holmes tò mò đứng lên chăm chú quan sát chúng. Lát sau anh quay lại, đôi mắt đắm chiêu.

- Ô, ô! - Anh la to.

Một con chó xù tai quặp, rời cái thúng ở trong kẹt, lê lét tiến tới chủ nó. Chân sau nó kéo lê khó khăn, đuôi lê bệt dưới đất. Nó tới liếm tay của Rô-be.

- Có chuyện gì vậy, ông Holmes?

- Con chó! Con chó sao vậy?

- Nó bị bại xụi, nay sắp lành rồi! Phải vậy không, Ca-lo?

Con chó run rẩy như tán đồng, huơ nhẹ cái đuôi lê bệt, đôi mắt buồn nhìn chúng tôi. Nó biết chúng tôi thảo luận về trường hợp của nó.

- Chuyện xảy ra đột ngột hay sao?

- Chỉ sau một đêm thôi.

- Lâu chưa?

- Cách nay khoảng bốn tháng!

- Rất lý thú! Rất bổ ích!

- Ông thấy gì, ông Holmes?

- Một sự xác nhận!

- Xác nhận điều gì? Đối với ông chỉ là một thắc mắc, còn với tôi là vấn đề sống chết! Vọ tôi có thể là kẻ giết

người, con tôi đang lâm nguy, thưa ông Holmes, ông không nên đùa giỡn với tôi.

Người cầu thủ bóng bầu dục run rẩy, Holmes để nhẹ một tay lên vai ông ta.

- Tôi biết rằng dù sự việc như thế nào, ông cũng đau khổ! Do đó, tôi sẽ giúp ông tối đa. Hiện nay tôi không thể nói nhiều hơn, nhưng trước khi ra về, tôi hy vọng có thể nói ra chính xác hơn.

- Cầu xin ơn trên tiếp tay với ông! Xin phép hai ông cho tôi lên thăm xem có gì mới không?

Trong mấy phút ông ta vắng mặt, Holmes lại ngắm nghía các vật lạ trên tường. Khi chủ nhà quay lại, nét mặt bơ phờ của ông cho thấy không có tiến bộ gì! Một cô gái lêu nghêu, khuôn mặt sạm nắng đi theo sau ông.

- Trà đã pha xong chưa, cô Đô-lo! - Ông chủ nhà nói - Hãy lo cho xong để bà ấy cần gì là có ngay!

- Bà nhà đau nặng lắm - Con bé nhìn ông chủ một cách lo lắng - Bà không muốn ăn. Bà cần được một y sĩ chăm sóc. Tôi sợ lắm, vì tôi có biết gì về y khoa đâu?

Rô-be nhìn tôi. Qua đôi mắt, tôi hiểu anh ta muốn hỏi ý tôi.

- Tôi sung sướng giúp đỡ anh!

- Bà nhà chịu gặp bác sĩ Watson không?

- Tôi đưa ông ấy lên - Cô Đô-lo nói.

- Tôi đi theo cô ngay.

Cô gái cuống cuống vì bị xúc động mạnh. Tôi đi theo lên cầu thang và dọc một hành lang cổ lỗ đưa đến một cái cửa to. Cô tổ gái tra chìa vào ổ khoá. Hai cánh cửa gỗ sồi đồ sộ kêu răng rắc trên mấy cái bản lề. Tôi bước vào, cô ta bám theo và cánh cửa được đóng ngay lại.

Trên giường, một người đàn bà nằm dài, rõ ràng đang sốt dữ dội. Nàng không tỉnh hẳn. Tuy nhiên, khi tôi vào, tôi vẫn thấy đôi mắt đẹp đang kinh hoàng nhìn tôi. Thấy người lạ mặt đến gần, nàng an lòng, gục trở lại xuống gối rồi thở dài. Tôi nói vài câu trấn an, rồi bắt mạch và lấy nhiệt độ. Tôi có cảm giác rằng bệnh tình của nàng là hậu quả của một sự kích thích tâm thần!

- Bà như vậy đã hai ngày nay. Tôi sợ bà chết - Cô Đô-lo nói.

Bà Rô-be quay về phía tôi, hỏi:

- Chồng tôi đâu?

- Ở dưới nhà. Ông muốn vào thăm bà.

- Tôi sẽ không bao giờ chịu gặp ông ta.

Rồi nàng nói luôn miệng như đang trong cơn mê.

- Một con quỷ, một con quỷ! Ô! Tôi sẽ làm gì với con quỷ này!

- Tôi có thể giúp bà, hoặc về mặt này hoặc về mặt nọ?

- Không! Không ai giúp tôi được. Dù có làm gì, cũng đã tan nát cả rồi.

- Thưa bà, chồng bà rất thương yêu bà. Ông hiện đau khổ nhiều về chuyện vừa xảy ra.

Bà lại quay về hướng tôi, đôi mắt đẹp tuyệt trần.

- Ông ấy thương tôi? Đúng! Phần tôi, bộ tôi không thương ông ấy sao? Thà hy sinh còn hơn là làm cho tim ông ấy tan nát? Đáp lại, ông ấy lại liệt tôi vào các loại người mà ông ấy dám nghĩ!

- Ông ấy đau khổ dữ dội vì không hiểu nổi sự việc!

- Làm sao hiểu nổi? Nhưng phải tin tôi chứ!

- Bà có muốn gặp ông ấy không?

- Không, tôi không thể quên các lời khùng khiếp đó. Tôi không thể xua đuổi cái nhìn đó trên mặt ông ta. Tôi

không muốn gặp ông ta. Giờ đây, ông hãy đi đi! Ông không thể cứu tôi được đâu. Ông vui lòng nhắn với ông ấy một điều: trả con tôi cho tôi! Tôi có quyền đòi với con tôi! Đó là điều độc nhất mà tôi muốn nói với ông ấy.

Tôi xuống nhà. Rô-be và Holmes đang ngồi bên bếp lửa. Chủ nhà buồn bã nghe tôi thuật lại.

- Đâu có thể đưa đứa bé lên đó được - Rô-be nói - Biết nàng nổi cơn lúc nào? Làm sao quên được cảnh nàng ngẩng đầu lên với máu me đầy miệng?

Cảnh này làm ông ta rùng mình.

- Đứa bé được an toàn khi ở với bà vú - Ông ta nói tiếp - Để yên đứa bé tại đó đi!

Một tổ gái dọn trà ra. Trong lúc cô rót trà, cửa mở và một cậu bé trai bước vào phòng. Mặt tái mét, tóc hoe, mắt xanh. Khi nhìn thấy cha nó, nó nhảy bổ tới, ôm lấy cổ, âu yếm.

- Ô, ba! - Nó la lớn - Con không ngờ ba đã về rồi. Nếu biết con đã đi đón ba. Ô, gặp lại ba, sung sướng làm sao!

Rô-be khôn khéo từ từ thoát ra khỏi sự ôm ấp này.

- Con trai của ba! - Ông ta vừa nói vừa xoa đầu cậu bé một cách trìu mến - Ba về từ sớm vì hai bác đây - Ông Holmes và bác sĩ Watson - chấp thuận đến chơi với chúng ta một đêm.

- Thám tử Sherlock Holmes?

- Đúng rồi.

Thằng bé nhìn chúng tôi dăm dăm, nhưng hình như thiếu thiện cảm.

- Còn thằng bé kế của ông, ông Rô-be? - Holmes hỏi - Chúng tôi muốn xem mặt cháu nhỏ.

- Con nói với bà vú đem em xuống đây! - Rô-be ra lệnh.

Thằng bé bước ra. Dáng đi dị thường, lê lết, triệu chứng của xương sống yếu kém. Một lúc sau, nó quay lại. Theo sau nó là một người đàn bà dong dỏng cao, tay bế một đứa bé rất đẹp, mắt đen, tóc vàng óng. Rô-be bế thằng bé, nâng niu nó.

- Không ai đủ can đảm làm cho đứa bé đau?

Ông ta thì thầm và nhìn cái thẹo nhỏ màu đỏ trên cuống họng của đứa bé.

Vào lúc đó, tôi tình cờ nhìn Holmes thì thấy mặt anh ấy se lại. Đôi mắt lạnh lùng của anh nhìn người cha và đứa bé, sau đó lại đắm đắm nhìn vào một điểm bên ngoài căn phòng. Tôi chắc anh đang quan sát cái gì ở bên ngoài, dường như Holmes đang tập trung thị giác vào cánh cửa sổ. Rồi Holmes cười nụ và lại tiếp tục nhìn đứa bé.

Trên cái cổ hồng hào của nó, có một vết đỏ nhỏ. Không nói lời nào, anh nhìn kỹ cái vết này. Cuối cùng anh bắt tay nó!

- Cháu bé đã có một điểm dị thường khi bước vào đời. Bà vú, tôi muốn gặp riêng bà.

Holmes kéo bà vú ra một góc và trang trọng nói chuyện với bà ấy.

- Tôi hy vọng nỗi lo âu của bà đã kết thúc rồi.

Sau đó, bà vú có vẻ thuộc loại người bướng bỉnh và lảm nhảm, bế bé đi ra khỏi phòng.

- Bà vú là người như thế nào? - Holmes hỏi.

- Tuy bề ngoài trông không dễ thương, nhưng bà ta có quả tim vàng và thương thằng bé lắm.

- Còn cháu Jack! Cháu thương bà vú không?

Đột ngột Holmes quay sang Jack. Mắt nó vốn **sinh** động, linh hoạt bỗng sa sầm ngay. Nó lắc đầu.

- Jack là một người đam mê, biết thương, biết ghét - Rô-be vừa nói vừa ôm con trai. "May thay, tôi thuộc nhóm người nó thương".

Thằng bé bắt đầu nói líu lo với bố rồi rúc đầu vào nách bố. Ông này đẩy ra.

- Thôi con đi chơi! - Rô-be nói một cách êm ái. Nhìn con ra đi âu yếm, rồi quay về hướng Holmes, ông ta nói:

- Tôi đã đưa hai ông vào một vụ kỳ lạ. Theo quan điểm của ông, chắc chắn ông thấy vụ này cực kỳ tế nhị và phức tạp.

- Chắc chắn là tế nhị - Holmes vừa nói vừa cười - Nhưng không phức tạp lắm. Khởi sự là suy luận. Khi sự suy luận này được xác nhận từng điểm bởi một loạt biến cố ngẫu nhiên, thì ta có thể kết luận rằng mục đích ta đã đạt. Trong thực tế, tôi đã có kết luận trước khi ra đi và mấy bước sau này chỉ là những kiểm chứng.

Rô-be để bàn tay to tướng trên trán của mình.

- Thưa ông Holmes, nếu ông đã tìm thấy chân lý, xin dừng để tôi hồi hộp. Tôi phải làm gì?

- Tôi bắt buộc phải giải thích. Tuy nhiên ông có đồng ý cho tôi giải quyết nội vụ theo lối của tôi không? Bà nhà có thể tiếp chúng ta không, anh Watson?

- Bà ấy bệnh, nhưng rất biết điều.

- Được. Phải có sự hiện diện của bà ấy, chúng ta mới có thể làm sáng tỏ mọi việc. Ta hãy lên trên đó.

- Nàng dâu chịu gặp tôi. - Rô-be la lớn.

- Chịu chứ sao không? - Holmes nói, rồi viết vài dòng trên một tờ giấy - Anh Watson, anh được đặc quyền, xin anh vui lòng trao tờ giấy này cho bà Rô-be.

Tôi leo lên cầu thang, trao tờ giấy cho Đô-lo. Cô này thận trọng chỉ hé cửa mà thôi. Một phút sau, tôi nghe một

tiếng la ở trong phòng. Tiếng la trộn lẫn sự vui mừng và ngạc nhiên. Cô Đô-lo bước ra:

- Bà ấy sẵn sàng tiếp, bà ấy sẽ lắng nghe.

Tôi gọi Rô-be và Holmes. Khi chúng tôi vào, Rô-be tiến về phía vợ nhưng nàng dùng tay làm dấu ngăn lại. Người chồng buông mình xuống ghế bành, trong lúc đó Holmes trịnh trọng cúi chào nữ chủ nhà rồi ngồi cạnh người chồng.

- Tôi nghĩ rằng cô Đô-lo không cần ở đây - Holmes nói - Vâng, được thôi, thưa bà, nếu bà muốn, cô ấy cứ ở lại, tôi thấy không có gì bất tiện cả. Thưa ông Rô-be, tôi là một người rất bận việc. Do đó tôi xin vào đề ngay. Trước hết tôi xin nói điều anh cần biết nhất: bà Rô-be rất tốt, rất tận tình với gia đình, nhưng bà lại là nạn nhân của một sự bất minh lớn lao do ông gây ra.

Rô-be nhảy dựng lên.

- Ông hãy chứng minh điều đó. Tôi sẽ mang ơn ông suốt đời.

- Tôi sẽ chứng minh cho ông, nhưng tôi báo trước rằng sau đó ông sẽ đau đớn vô cùng!

- Chả sao! Tôi cần ông tẩy xoá mọi nghi ngờ đối với vợ tôi. Trên đời này không có gì quý hơn điều đó.

- Vậy tôi sẽ tiết lộ cái lý luận của tôi trước khi tôi lên đường đến đây. Ngay từ đầu, tôi bác bỏ ý tưởng ma-cà-rông! Ở nước Anh, không bao giờ có cái tội ác này. Tuy nhiên, ông có nêu ra một nhận xét chính xác này: Ông thấy bà nhà ngẩng đầu khỏi cái nôi của bé với máu ở trên môi bà.

- Đúng thế!

- Có bao giờ ông nghĩ rằng một vết thương bị hút chưa chắc là để lấy máu mà là để chữa lành vết thương?

Trong lịch sử của Anh quốc, một nữ hoàng đã hút một vết thương để lấy chất độc ra, ông còn nhớ không?

- Thuốc độc!

- Ông đã giữ kỹ những kỷ vật của Nam Mỹ. Do trực giác, tôi đã đoán biết sự hiện diện của các vũ khí trên tường. Thuốc độc có thể phát sinh từ một người khác, tuy nhiên tôi đã nghĩ tới mấy cái vũ khí đó. Khi tôi thấy cái ống bên cạnh cái cung bắn chim, thì tôi cho rằng điều tôi nghi ngờ là đúng! Nếu bé sơ sinh bị chích bởi một trong các mũi tên tẩm chất độc cu-ra hay một chất độc ma quái khác, thì sự chết sẽ mau chóng xảy đến, nếu không hút nó ra kịp.

- Còn con chó!

- Khi tôi thấy nó gần như bại xụi, thì tôi hiểu ngay. Cái cảnh tượng con chó lê lét rất ăn khớp với lý luận của tôi. Bây giờ, ông hiểu chưa nào? Vợ ông sợ loại chất độc này, vì bà nhà đã thấy một lần ở đâu đó, nhờ vậy bà ấy đã cứu mạng đứa bé. Bà ấy không muốn nói hết sự thật với ông, vì bà biết rằng ông thương các con ông, sợ ông lo buồn.

- Còn Jack?

- Tôi có quan sát nó. Lúc này, khi ông đưa đứa bé xuống, gương mặt của Jack được phản chiếu rõ ràng trên kiếng cửa sổ. Tôi thấy rõ có một sự ghen tuông, thù hận ác độc... Tôi chưa hề thấy khuôn mặt hận thù nào cao độ đến thế.

- Jack là vô vàn yêu quý của tôi!

- Ông phải chấp nhận, ông Rô-be! Đó là một thứ tình yêu méo mó, cháu Jack quá yêu ông và quá yêu người mẹ quá cố, nên cháu có thể làm chuyện rồ dại. Cháu dốc toàn tâm trí vào sự hận thù và ghen ghét đối

với đứa bé xinh đẹp. Cái đẹp và sức khỏe này tương phản với tật nguyên của riêng cháu!

- Chúa ơi! Kinh hãi quá!

- Tôi nói đúng không, thưa bà!

Bà Rô-be khóc nức nở, vui mặt vào gối. Bà quay về phía chồng.

- Làm sao tiết lộ với anh được? Tôi biết anh sẽ đau khổ dường nào. Tôi phải cẩn rằng chịu đựng thôi, chờ sự thực được nói ra từ cửa miệng của người khác hơn là của chính tôi. Khi ông này có quyền năng siêu nhiên, viết giấy cho tôi hay rằng ông biết hết, tôi mừng vô hạn...

- Cái toa thuốc của tôi là phải đưa cậu Jack đi nghỉ mát một năm tại bờ biển - Holmes vừa nói vừa đứng lên - Tuy nhiên còn một điểm chưa được sáng tỏ, thưa bà. Chúng tôi hiểu rõ tại sao bà hung dữ với Jack: sự kiên nhẫn của một người mẹ có những hạn chế của nó. Nhưng tại sao bà dám bỏ bê đứa bé hai ngày nay?

- Tôi đã căn dặn bà vú tằm tận rồi.

- Được lắm! Đúng như tôi đã dự đoán.

Rô-be rung động, đứng cạnh giường, dang hai tay gồ ghề run rẩy ra...

- Watson, đứng lúc ta phải rút lui - Holmes nói nhỏ vào tai tôi - Anh kéo cùi chỏ bên này, tôi thì kéo cùi chỏ bên kia của cô Đô-lo quá thơ ngây vì trung nghĩa.

Khi khép cửa lại, Holmes nói thêm:

- Hãy để cho vợ chồng họ tự giải quyết với nhau.